

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **S. Č.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh (dále jen „městský úřad“) ze dne 10. 2. 2020, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo „ZSP“).
2. Žalobce se přestupku dopustil úmyslně tím, že dne 10. 1. 2019 v 16.30 h při řízení motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb RZ X na pozemní komunikaci č. I/44 na obchvatu kolem obce Zvole ve směru jízdy na Zábřeh překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec 110 km/h o 54 km/h (po odečtu odchylny 3 km/h). Tím žalobce porušil § 18 odst. 3 ZSP. Městský úřad za přestupek uložil žalobci pokutu 5 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na šest měsíců.

3. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce, rozhodnutí bylo formalistické a zavinění nebylo řádně zjištěno a odůvodněno.
4. Skutkový stav nebyl zjištěn v souladu s § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), a přestupek nebyl žalobci prokázán. Správní orgány opřely rozhodnutí o jediný důkaz. Žalobce s naměřenou rychlostí nesouhlasil a ve správním řízení namítal, že tachometr zaznamenal rychlost 120 km/h. Rozdílnost musely zapříčinit skutečnosti nezávislé na vůli žalobce. Žalobce navrhoval k objasnění této otázky důkazy včetně odborného vyjádření znalce Ing. K. a svědeckých výpovědí spolujezdců, které správní orgány opomenuly. Žalobce namítal, že vozidlo mělo pneumatiky rozdílné velikosti. Bylo třeba zjistit, zda nešlo o nesprávnou manipulaci nebo údržbu či jiný vnější vliv, který měl za následek odchylku měřicího přístroje. U žalobce šlo o skutkový omyl negativní, nebylo zde zavinění a nebylo ani řádně odůvodněno. Žalovaný použil citovanou judikaturu nesprávně, a to rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 7 As 18/2011-54 (šlo o obvyklé okolnosti), č. j. 8 As 109/2014-70 (šlo o zásadní použití písemných podkladů), č. j. 10 As 2014-70 a č. j. 7 As 83/2015-56 (nešlo o zpochybňování podkladů) a nepřihlédl k okolnostem posuzované věci. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č. j. 7 As 309/2015-51 s tím, že rychloměr RAMER 10C je neomylný. Přitom samotný výrobce poukazuje na nepřesnosti při měření tímto rychloměrem v příručce pro vyhodnocování snímků z těchto přístrojů, pokud je rychloměr špatně nastaven obsluhou nebo došlo-li k výměně pneumatik na měřicím vozidle a přitom nedošlo k nové kalibraci vozidla. Podle bodu 6.3.1.3 návodu k obsluze rychloměr při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může měření vyhodnotit jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku. Tvrzení žalovaného, že odečtená odchylka ± 3 % zohledňuje nepřesnosti, je nepodložená. Výrobce rychloměru v návodu k obsluze upozorňuje na odlišnou odchylku, a to že na přesnost měření má vliv údržba rychloměru i vozidla, proto je potřebná pravidelná údržba, kterou žalovaný neprokázal. Podle bodu 6.1 návodu rychloměr při poškození vozidla ztrácí měřicí schopnosti a přestává platit ověřovací list. Proto je třeba rychloměr opětovně prověřit, i když dojde jen k nárazu blatníku. Žalobce navrhl tento důkaz a žalovaný ho neprovedl. Žalobce doložil odborné vyjádření znalce Ing. Krejsy, podle kterého rozdílné velikosti pneumatik ovlivňují zobrazení rychlosti na tachometru. Žalobce doložil, že vozidlo mělo v den spáchání přestupku pneumatiky rozdílné velikosti. Při započítání vypočítané odchylky 8,4 % šlo o rychlost 147 km/h a jiný přestupek. Žalovaný k těmto námitkám pouze uvedl, že jim neuvěřil, další dokazování by bylo nadbytečné, žalobce vznesl námitku pozdě a nebyla podložena. Navíc měl žalobce zjistit rozdílnou velikost pneumatik při povinné prohlídce vozidla, což údajně zjevně neučinil. Podle žalobce tento argument nemá žádnou relevanci. Navíc žalovaný nedal žalobci možnost hájit se a předložit důkazy. Koncentrace řízení u správního trestání neplatí.
5. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobce nerozporoval rychlost, kterou naměřil rychloměr. Podle předpisu EHK/OSN č. 39 a směrnice 75/443/EHS rychlost zobrazovaná na tachometru nesmí nikdy být menší než skutečná rychlost, pokud nejsou na vozidle nepovolené úpravy. Rychloměr RAMER 10C je konstruován tak, že při nedodržení návodu měření resp. při nesprávném postupu měření vůbec neprovede, nedovolí mu to vnitřní testy a verifikace (rozsudek NSS č. j. 7 As 309/2015-51 a č. j. 3 As 93/2015-41, který hovoří o kontrole dodržení úhlu měření pomocí šablony). V daném případě zobrazená šablona (mřížka) na fotografii v záznamu z rychloměru potvrdila správnost měření.

Vozidlo zabírá většinu snímku a zasahuje tak do radarového svazku dle vyobrazené šablony (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 17 A 44/2016). Na správnost měření a vyhodnocení rychlosti nemá vliv ani to, že se vozidlo vyhýbalo výmolu a výtluku (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 A 77/2015-30). Je absurdní požadavek, aby měřicí vozidlo překontrolovalo před každým měřením autorizované metrologické středisko. Z důvodu možných nepřesností způsobených výměnami pneumatik se odečítá od naměřené rychlosti odchylka 3 % (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 9/2013-35). Žalobcem uvedený rozsudek NSS č. j. 2 As 293/2016-56 se týkal jiného typu rychloměru (RAMER AD9C, který zjišťuje rychlost jinak – podle obvodu pneumatik policejního vozidla, a ne měření radarem). Měření v posuzovaném případě prováděli proškolení policisté, proto nebyl důvod doplňovat dokazování o návodu k obsluze rychloměru a provádět výsledky svědků. Předmětem přestupkového řízení je posouzení odpovědnosti žalobce za přestupek, a ne způsobilost policistů k měření rychlosti (rozsudek NSS č. j. 7 As 308/2016-90). Za běžných okolností postačují ke zjištění stavu věci podklady od policie, tj. oznámení přestupku, záznam z rychloměru a ověřovací list rychloměru (rozsudky NSS č. j. 8 As 109/2014-70, č. j. 10 As 25/2014-48 a č. j. 7 As 83/2015-56). Žalobce vycházel z nesprávného předpokladu, že úřední záznam o přestupku není důkazem. Správní orgány posoudily záznam o přestupku v kontextu s oznámením o přestupku a dalšími podklady jako věrohodný důkaz. Ke změření vozidla došlo a na fotografii je zobrazena i registrační značka vozidla. Správní rozhodnutí neslouží k podrobnému rozboru technického principu a průběhu měření rychlosti použitým rychloměrem. Nesporné je místo spáchání přestupku, vyznačené na oznámení a záznamu o přestupku. Použitelnost rychloměru osvědčuje platný ověřovací list. Způsobilost policisty k měření potvrdilo osvědčení vydané RAMET a. s.

6. Žalovaný neuvěřil žalobci, že měl pneumatiky rozdílné velikosti, nevěděl o tom a to byl důvod chybného měření rychlosti tachometrem. Žalobce při ústním jednání doložil potvrzení poskytovatele o osazení vozidla pneumatikami rozdílné velikosti a odborné vyjádření znalce Ing. K. Žalobce předložil potvrzení ze dne 17. 1. 2019 až dne 10. 2. 2020, tj. po více než roce a devíti měsících po zahájení správního řízení a žalobce za tuto dobu rozdílnou velikost pneumatik nezmínil. Učinil tak až v odvolání. Navíc žalobce toto potvrzení nedoložil žádným dalším důkazem, jako např. objednávkou, dokladem o provedení služby, fakturou, to vše spárované dokladem o platbě z elektronické evidence tržeb. Je přirozené, že každý na svou obhajobu řekne vše včas. Strategie vytvořená až v doplnění odvolání 9. 9. 2019 se jeví jako nevěrohodná a účelová, ve snaze vyhnout se zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce tvrdil, že kontrolu vozidla před jízdou provedl a neshledal závady. Přitom současně tvrdil, že vozidlo mělo pneumatiky rozdílné velikosti. Již městský úřad v rozhodnutí o přestupku uvedl, že řidič je odpovědný za stav vozidla a mohl sdělit policistům při silniční kontrole a zjištění přestupku, že něco není v pořádku, mohl vyfotografovat vozidlo a že je zcela neobvyklé, že spolucestující sledovali tachometr po celou dobu jízdy. Výslech mistra servisu považoval žalovaný proto za nadbytečný a neúčelný, protože by nic nového nepřinesl, stejně jako výslech Josefa Kašpara z STK Zábřeh k potvrzení, že na STK běžně přijíždějí vozidla s pneumatikami rozdílných velikostí. K nevěrohodnosti potvrzení přispívá také to, že C. T. S. s. r. o. se zabývá prodejem a servisem nákladních vozidel. Žalobci nic nebrání v tom, aby po této společnosti požadoval náhradu škody. Pokud by žalobce kontrolu vozidla před jízdou provedl, musel by rozdílnou velikost pneumatik zjistit. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č. j. 9 As 97/2011-132, podle kterého je řidič odpovědný za úkony při řízení vozidla, při nichž dokáže mít situaci neustále pod kontrolou, pokud jde o situaci na vozovce,

ostatní vozidla, dopravní značení a povrch vozovky. Podle žalovaného to platí i pro technické parametry vozidla, protože jejich nedodržení (což by bez náležité prohlídky vozidla před jízdou nešlo zaručit) logicky může ztrátu kontroly nad dopravní situací způsobit.

7. Žalobce předložil i odborné vyjádření znalce na podporu svého tvrzení, že rozdílná velikost pneumatik ovlivní rychlost vozidla na tachometru o 8,4 %, až v doplnění odvolání. To znamená, že žalobce by jel rychlostí nižší o 44 km/h. To však žalobce musel vnímat, protože je držitelem řidičského oprávnění přes třicet let. Nejde tedy o začínajícího řidiče bez zkušeností. Znalec poskytl závěry pouze v teoretické rovině. Nebylo totiž prokázáno, že žalobce měl rozdílnou velikost pneumatik na vozidle. Proto jsou závěry znalce bezpředmětné.
8. Žalovaný shledal s ohledem na uvedené jako nadbytečné i návrhy na dokazování svědeckými výpověďmi dvou spolucestujících. Žalovaný neuvěřil ani námitce žalobce, že vozidlo se třemi cestujícími a nákladem 400 kg nemohlo dosáhnout změřené rychlosti. Žalobce existenci a váhu nákladu nedoložil. Nadbytečné bylo i zjištění počasí v den přestupku, znalecký posudek ke zrychlení vozidla, technickým parametrům obchvatu, poloze vozidla podle GPS souřadnic uvedené v záznamu o přestupku, znalecký posudek a výsledky ke stavu vozovky na obchvatu, výsledky policistů nebo odborné vyjádření, jak klimatické podmínky ovlivňují měření rychlosti, doklad policie o údržbě rychloměru a jejich vozidla. Provedené důkazy by nic nezměnily na řádně zjištěném skutkovém stavu.
9. Pokud jde o zavinění, žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost významným způsobem a je zkušený řidič. Proto jde o zavinění úmyslné nebo vědomě nedbalostní. Žalobce překročil rychlost o 49 %, mimo obec o více než 50 km/h. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 1987. Proto musel vědět, že jízdou uvedenou rychlostí může porušit nebo ohrozit zájem společnosti chráněný zákonem. Pokud by si toho žalobce nebyl vědom, nesplňoval by kritéria pro držení řidičského oprávnění. U žalobce šlo v daném případě o úmysl nepřímý a skutkový omyl negativní zde byl vyloučen.
10. K námitce, že se žalobce nemohl seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, žalovaný uvedl, že z protokolu o ústním jednání 10. 2. 2020 vyplývá pravý opak. Žalobce se k věci do protokolu vyjádřil a neměl k protokolu námitky a podepsal ho.
11. Městský úřad uložil pokutu i zákaz řízení všech motorových vozidel na samé dolní hranici stanovené zákonem. Žalobce překročil u dané kvalifikace přestupku nejvyšší dovolenou rychlost o 54 km/h, šlo o nepřímý úmysl, bylo zimní období, tma (tedy špatná dohlednost). Proto nejnižší tresty byly benevolentní s ohledem na vysokou společenskou škodlivost skutku, což městský úřad zcela nezohlednil.
12. **Žalobce v replice** uvedl, že žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty z napadeného rozhodnutí a že na žalobě trvá.
13. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
15. Námitka **nepřezkoumatelnosti** napadených rozhodnutí není opodstatněná. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a

podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou. Tyto požadavky napadené rozhodnutí splňuje. Městský úřad i žalovaný se velmi podrobně vypořádaly s námitkami žalobce a svá rozhodnutí řádně odůvodnily.

16. Neopodstatněná je námitka nezákonného **zjištění skutkového stavu** a neprokázání přestupku. Jak již podrobně popsaly správní orgány v napadeném rozhodnutí, přestupek byl zjištěn v souladu s § 3 (tj. skutkový stav byl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti) a § 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, což především znamená, že městský úřad zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a i bez návrhu zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Městský úřad hodnotil podklady, zejména důkazy, podle své úvahy a přitom pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedl žalobce. Městský úřad nebyl návrhy žalobce vázán a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu).
17. Podle judikatury NSS je k prokázání viny předmětného přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání měřicího zařízení a záznam o průběhu měření (srov. např. rozsudek NSS 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-40). Všechny tyto podklady jsou v posuzované věci součástí spisového materiálu a oba správní orgány je v napadených rozhodnutích podrobně popsaly a vyvodily z nich skutkové a právní závěry. Nešlo tedy o jediný důkaz, jak tvrdí žalobce. Judikatura NSS dospěla k závěru, že pokud bylo měřicí zařízení ověřeno metrologickým ústavem, lze vycházet z toho, že bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Pokud by rychloměr vyhodnotil technicky měření jako nesprávné, vůbec by ho nezaznamenal. Proto nebylo třeba dokazovat pravidelnou údržbu policejního vozidla.
18. V posuzovaném případě podle oznámení přestupku a záznamu přestupku z rychloměru byla žalobci změřena na obchvatu kolem obce Zvole rychlost 170 km/h, tj. po odečtu odchylky 6 km/h rychlost 164 km/h. Podle ověřovacího listu č. 172/18 byl rychloměr RAMER 10C ověřen dne 29. 8. 2018 s platností zkoušky do 28. 8. 2019. Ověřovací list byl v den spáchání přestupku 10. 1. 2019 platný. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek NSS č. j. 3 As 9/2013-35).
19. Podle úředního záznamu byl přestupek spáchán tak, jak je uvedeno v oznámení a výstupu z rychloměru. Radar byl nastaven podle návodu k použití a obsluhován proškolenou osobou. Součástí správního spisu je osvědčení č. 022/16 ze dne 8. 2. 2016 o tom, že pprap. R. T. absolvoval odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů typu RAMER 10 a dalších, ukončenou závěrečnou zkouškou dne 8. 2. 2016. Podle osvědčení jeho platnost není časově omezena s výhradou změny zákonů či návodů k obsluze.
20. K měření rychloměrem RAMER 10C soud poukazuje na to, že měřením tímto rychloměrem se správní soudy mnohokrát zabývaly, a to včetně otázek správného ustavení rychloměru, ověření správnosti provedeného měření a interpretace snímku z měření (srov. např. rozsudky NSS č. j. 6 As 40/2017-32, č. j. 1 As 83/2013-60 a č. j. 7 As 309/2015-51).
21. NSS se opakovaně vyjadřoval k námitkám týkajícím se podhuštěných pneumatik nebo výměny pneumatik letních za zimní u měřicího vozidla (např. jeho rozsudky ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-71, ze dne 27. 9. 2017,

č. j. 8 As 254/2016-67) s tím, že právě odečítaná odchylka 3 % vylučuje uvedené nepřesnosti měření. V rozsudku ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017-41, NSS uvedl, že je-li pro dané měřicí zařízení vydáno platné ověření a toto ověření je platné, lze presumovat správnost měření daného přístroje, přičemž je irelevantní, zda došlo k výměně pneumatik. Podle zdejšího soudu lze tyto závěry vztáhnout obdobně i na projednávaný případ. Ani rozdílná velikost pneumatik u měřeného vozidla nemůže zkreslit naměřenou, ale ani na tachometru měřeného vozidla uvedenou a žalobcem vnímanou rychlost. Rychlost 170 km/h (po odečtu odchylky 164 km/h) je vysoko nad nejvyšší dovolenou rychlostí 110 km/h. Takové navýšení rychlosti je nepřehlédnutelné a nelze ho nevnímat.

22. Soud konstatuje, že městský úřad ve prospěch žalobce zaokrouhlil odchylku 3 % vypočtenou v hodnotě 5,1 km/h na 6 km/h.
23. Maximální možnou odchylku 3 % stanoví u rychlostí nad 100 km/h a ± 3 km/h u rychlostí pod 100 km/h opatření obecné povahy Českého metrologického institutu č. 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/005/09/Pos, vydané dne 19. 5. 2010, s účinností od 3. 6. 2010 (viz cmi.cz). Bod 2.4.2 tohoto opatření obecné povahy stanoví, že největší dovolená chyba měření rychlosti při zkoušce v silničním provozu je ± 3 km/h při rychlosti menší nebo rovné 100 km/h, nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h. Aby tedy mohl být určitý rychloměr schválen a ověřen, nesmí být chyba měření rychlosti při zkoušce v silničním provozu větší než 3 km/h, resp. 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Tato odchylka reflektuje skutečnost, že měření rychlosti může být ovlivněno působením různých fyzikálních jevů. Pakliže by konkrétní rychloměr měřil rychlost s odchylkou větší než 3 % při rychlosti nad 100 km/h, nebyl by schválen, a nebylo by tak možné jej k měření rychlosti vozidel vůbec používat. Schvalováním typů rychloměrů, jakož i jejich pravidelným ověřováním (které je u rychloměru platné vždy jeden rok, viz bod 2.2.1 přílohy k vyhlášce č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu), je tak zajištěno, že jsou při kontrole dodržování pravidel silničního provozu používána pouze ta zařízení, která tuto nejvyšší dovolenou chybu nepřesahují. Jinak řečeno, používají se pouze ty rychloměry, které měří s přesností ± 3 km/h při rychlosti menší nebo rovné 100 km/h, nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h (viz rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 322/2019-32, bod 11 a násl.).
24. V této souvislosti soud odkazuje na závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV. ÚS 868/11, podle něhož „specifikace přístroje či metody měření rychlosti je otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů. Úprava principu nebo způsob měření, případně dokonce typu či modelu měřicího přístroje v právním předpisu, by odporovala požadavku, aby právní normy upravovaly pouze právní vztahy adresátů právních předpisů.“
25. Ke zpochybnění výsledku měření musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50). K tomu však v posuzovaném případě nedošlo.
26. Podle soudu nešlo v projednávané věci o **opomenuté důkazy**, pokud jde o návrh žalobce na dokazování svědeckými výpověďmi mistra servisu o montáži pneumatik rozdílných velikostí, odborným vyjádřením znalce Ing. I. K., ohledáním pozemní komunikace, výslechy dvou spolucestujících o rychlosti zobrazované na tachometru v době spáchání

přestupku, výslech vedoucího STK o obvyklém osazení vozidel pneumatikami rozdílných velikostí a zjištění aktuálního počasí v době přestupku. Městský úřad v rozhodnutí o přestupku ze dne 10. 2. 2020 na straně 4 uvedl, že neshledal důvod provádět další dokazování, bylo by nadbytečné, protože skutkový stav byl prokázán dostatečně a spolehlivě. Pochybnosti vznesené žalobcem neshledal městský úřad jako důvodné a k měření se podrobně vyjádřil. Žalovaný se s těmito závěry ztotožnil a také se podrobně vyjádřil (na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí) s ohledem na argumenty ke správnosti měření a odkázal na shora citovaný rozsudek NSS č. j. 7 As 309/2015-51 a na to, že žalobce mohl požádat o přezkoušení rychloměru podle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. To však žalobce neučinil. Soud připomíná, že rozhodnutí městského úřadu a žalovaného tvoří jeden celek, protože jde o jedno správní řízení.

27. Městský úřad se v rozhodnutí ze dne 10. 2. 2020 vyjádřil nad rámec rozhodnutí k odbornému vyjádření znalce Ing. I. K. a vypočítal, že znalcem uvedený rozdíl 8,4 % v rychlosti podle velikostí pneumatik sdělených žalobcem by znamenal, že žalobce jel namísto 164 km/h rychlostí 150 km/h, a ne 120 km/h, jak žalobce tvrdil ve správním řízení a v žalobě. Žalovaný doplnil, že osazení pneumatikami rozdílné velikosti nebylo prokázáno a navržené důkazy ho prokázat zpětně nemohly. Rozdíl 44 km/h (mezi žalobcem uváděnou rychlostí 120 km/h a naměřenou 164 km/h), není zanedbatelný a žalobce ho musel vnímat. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění více než třicet let.
28. Ostatní navržené důkazy soud shodně se správními orgány vzhledem k výše uvedenému považoval za nadbytečné a neměly vyšší váhu než provedené důkazy. Skutkový stav byl prokázán v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Soud neshledal porušení práva na obhajobu a zákazu koncentrace při správním trestání. Žalobce navrhl mnoho důkazů, a to i v odvolání, a s těmito návrhy se správní orgány vypořádaly. Svědčí o tom polemika v odvolání a žalobě a obsáhlá rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.
29. Soud se neztotožnil s námitkou, že správní orgány nezjistily a neprokázaly zákonným způsobem míru **zavinění** žalobce. Městský úřad vzhledem k výraznému překročení nejvyšší dovolené rychlosti shledal u žalobce zavinění ve formě úmyslu a ve prospěch žalobce jako úmysl nepřímý. Žalovaný dodal, že i kdyby šlo u žalobce o zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, nemělo by to vliv na výši správních trestů, které byly uloženy při samé spodní zákonné hranici. Žalovaný pak ve vyjádření k žalobě setrval na závěru o nepřímém úmyslu.
30. Judikatura správních soudů se v obdobných případech výrazného překročení nejvyšší dovolené rychlosti přiklonila k závěru minimálně o vědomé nedbalosti. Řidič si musí být vědom při svých zkušenostech toho, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost výrazným způsobem, jinak by nesplňoval podmínky pro držení řidičského oprávnění a pro řízení vozidla v konkrétní situaci (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018-42, bod 31, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 10 As 238/2017-54, bod 42).
31. Podle § 3 odst. 2 ZSP totiž „řídít vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích.“ Podle § 82 odst. 3 ZSP podmínky pro držení řidičského oprávnění podle § 83 odst. 1 písm. b), c) a e) ZSP, tj. zdravotní a odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a splnění dalších podmínek stanovených ZSP, musí splňovat držitel řidičského oprávnění po celou dobu držení řidičského oprávnění. Žalobce je osobou středního věku a ze správního spisu vyplývá, že je osobou, která se z důvodu držení

řidičského oprávnění podrobuje z jiných než věkových důvodů pravidelným lékařským prohlídkám podle § 87 ZSP, protože je profesně způsobilý pro skupiny vozidel C1, C, D1, D, C1E, CE, D1E a DE. U žalobce nevyplývalo ze správního nebo soudního spisu, že by u něj byly zjištěny nemoci, vady nebo stavy, které vylučují nebo podmiňují zdravotní způsobilost k řízení motorových vozidel podle přílohy č. 3 vyhlášky č. 277/2004 Sb., o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Proto je žalobce sám odpovědný za svou způsobilost k řízení vozidel a proto je také třeba dojít k závěru, že **vědomostní složka zavinění** byla u žalobce naplněna. Žalobce tedy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí a šlo buď o vědomou nedbalost [§ 15 odst. 3 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „ZOP“] anebo věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn a šlo o úmysl nepřímý [§ 15 odst. 2 písm. b) ZOP]. Podle soudu správní orgány správně neuzavíraly, že by se jednalo v daném případě o úmysl přímý, protože nebylo prokázáno, že by žalobce chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem [§ 15 odst. 2 písm. a) ZOP]. Žalobce věděl, že jízdou rychlostí 164 km/h na obchvatu obce Zvole může porušit zájem společnosti na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti.

32. Pro naplnění neurčitých právních pojmů vědomé nedbalosti a nepřímého úmyslu poskytuje vodítko rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 295/2019-41. Žalobce měl povinnost sledovat dopravní značení a tachometr a současně měl možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu na bezpečné a plynulé dopravě, chráněného zákonem. Žalobce by byl za přestupek odpovědný i v případě, kdy by tachometr nebyl funkční (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78). Žalobce byl držitelem řidičského oprávnění od roku 1984 (tj. v době spáchání přestupku asi 35 let), je profesně způsobilý pro skupiny vozidel C1, C, D1, D, C1E, CE, D1E a DE. Proto mu muselo být zřejmé, že povolenou rychlost překročil, i kdyby se na tachometr nepodíval. Je tak vyloučeno, aby se žalobce spoléhal na to, že se překročení povolené rychlosti nedopustí, a to i s ohledem na místo spáchání přestupku (obchvat kolem obce). Žalobce byl proto přinejmenším srozuměn s tím, že zájem na dodržování nejvyšší dovolené rychlosti porušuje. Soud s ohledem na výše uvedené shledal aktivní **volní vztah žalobce** ke způsobenému následku a dospěl k závěru o úmyslu nepřímém, jak ho dovodily správní orgány obou stupňů. Vzhledem k uvedenému a zejména k řidičské praxi v desítkách let a k profesní způsobilosti je skutkový omyl u žalobce vyloučen.
33. Soud k tomu připomíná, že podle § 5 odst. 1 písm. a) ZSP řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (shodně § 36 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích).
34. Závěrem soud shrnuje, že žalobce nenavrhl a nepředložil žádný věrohodný důkaz, který by jeho verzi příběhu prokázal nebo mohl prokázat, ani nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti. Měření rychlosti vozidla a jeho vyhodnocení bylo provedeno v souladu se zákony, návodem k obsluze a citovaným opatřením obecné povahy (mj. o odečtu odchylky 3 %). V postupu městského úřadu a žalovaného soud neshledal namítané vady a proto rozhodnutí shledal jako souladné se zákonem. Správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové a právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.

35. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. prosince 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně